

Ladislav Papež

KRÁLÍCI V PAŘÍŽI

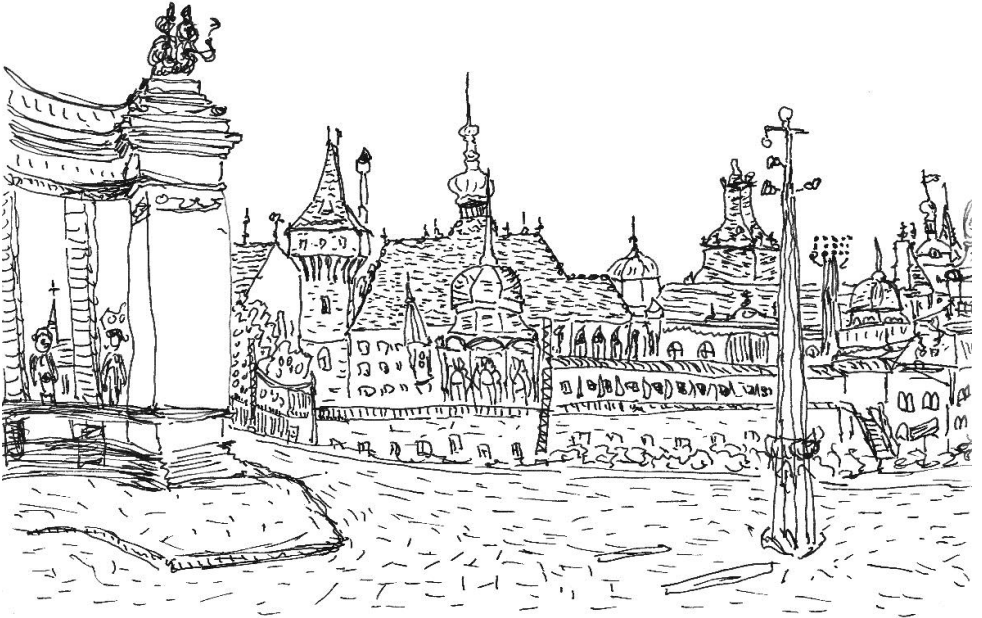
... a tak vůbec

Ladislav Papež

KRÁLÍCI V PAŘÍŽI

...a tak vůbec

Motto

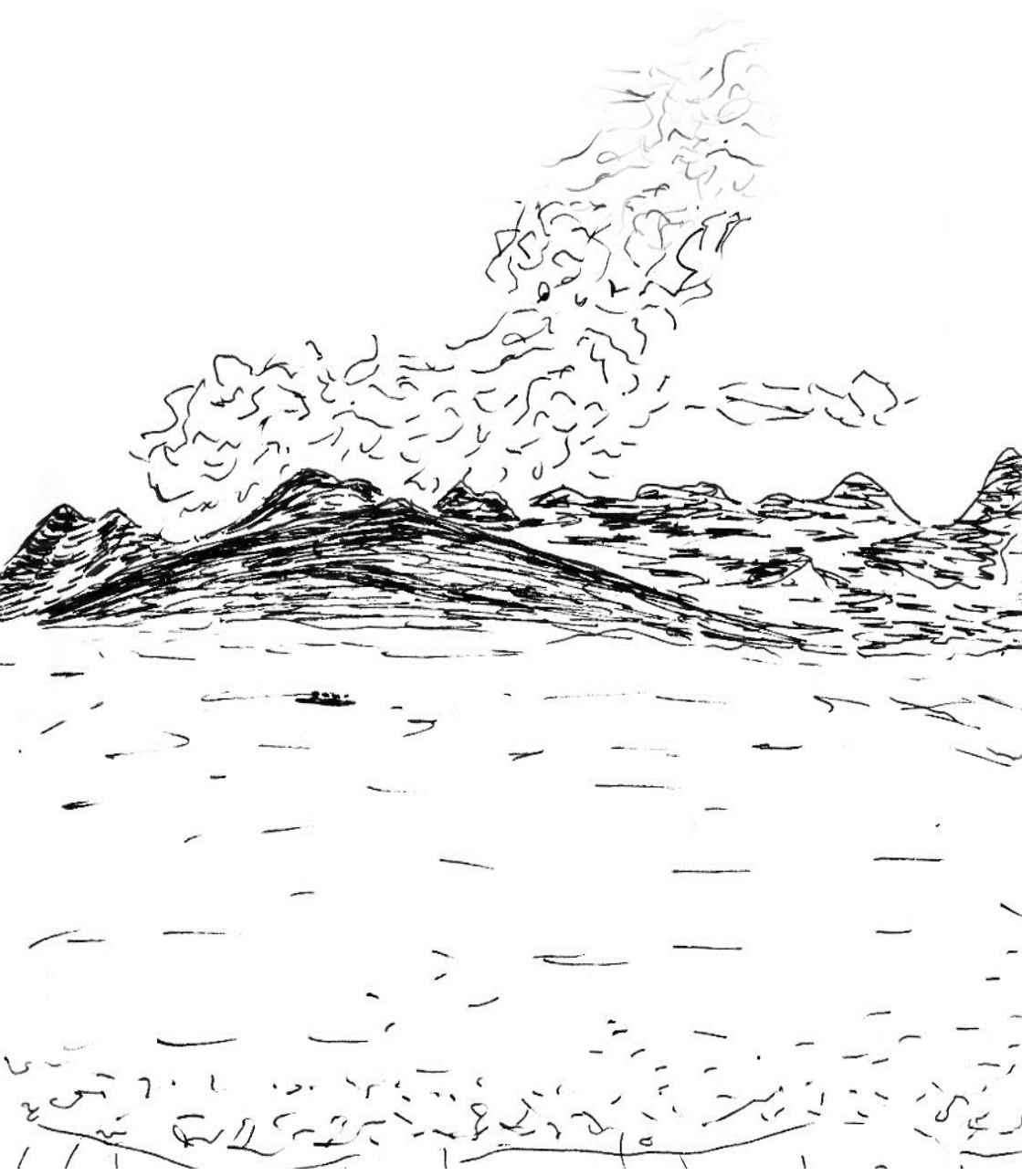
Život musí proudit.

Je příjemné plavat po proudu.

Ale teprve, když začneš plavat proti proudu,

tak pocítíš, jakou má život sílu.

Někdy plavu, dnes už trochu unaveně, proti proudu

*Knihu věnuji své manželce Blance, která si musela za těch mnoho let,
co jsme spolu, všechny mé příběhy z cest vyslechnout NEPOČÍTANĚ.*

OBSAH

PŘEDMLUVA	9
KRÁLÍCI V PAŘÍŽI	13
AMSTERODAM	14
HUGO	18
VLAKEM DO BERLÍNA	22
JIHLAVA	26
FRANK	29
KRÁLÍCI V PAŘÍŽI	34
JEŘ POŘÁD NA JIH	37
CHIRURGIE V JEREVANU	42
COMO	48
KOMÁŘI	51
VLAKEM DO MALMÖ	57
AEROFLOT	59
NITRA	67
PĚŠÍ ZÓNA	69
V KLECI	71
STOCKHOLM	74
FORMULE 1	80
Z POHÁDKY DO POHÁDKY	82
MARSEILLAISE	86
STOPEM PŘES ŽELEZNOU OPONU	88
POD VODOU	92

STRACH	95
BOUŘE	98
NÁSTUP NA VOJNU	102
BEACH PARTY	108
ČEKÁNÍ	112
DOBŘÍ SKUTEK	115
DĚTI	119
A TAK VŮBEC...	123
VIDÍM HUDBU	125
ROZHOVOR	132
A NA ZÁVĚR	136
MUDR. LADISLAV PAPEŽ (1950)	141

PŘEDMLUVA

prý by bylo vhodné, kdybych napsal nějakou předmluvu, že se patří informovat čtenáře, co ho čeká.

Tak asi tohle:

Tolle píseň je ve skutečnosti oslovující.
Je vyprávěná v kameře, ve slozech má hody,
v ruce má ať a roz. Z hody tomu stáčí
ani to em upože voda. A to celý je
ne floko na nem, místo jedny veliz'
dlařdice.

Tot pen se napil a chvil' jme se
a ten písekn na šlehlil a gfo nem xelu
de: docela dohě.

Před mnoha lety jsem hodně cestoval stopem nejen po naší republice.

Často jsem nenašel nikoho, kdo by jel se mnou, a tak jsem cestoval sám. Dlouhou chvíli na silnicích jsem si krátil psaním krátkých povídek a malováním obrázků.

Z velkého množství mých deníků se už zachovalo jen málo. Výsledek nalezených, zachráněných a trochu upravených zápisků držíte v ruce.

Byla jiná doba

Mladí protestovali proti způsobu života a způsobu myšlení svých rodičů.

Studenti demonstrovali proti všemu a stavěli barikády.

Anarchisté házeli molotovky.

Hippies zaplavili svět a svými „good vibrations“ a heslem „Make love not war“ změnili pohled na svět.

Cizí mladí lidé spolu snadno a bez předsudků komunikovali.

Policie byla brutální.

Drogy se nepoužívaly jen proto, aby člověk zapomněl či se dostal do nálady, ale aby poznal a rozšířil schopnosti svého mozku.

Sexuální vztahy se uvolnily a nemusel ses bát, že tě někdo zažaluje za obtěžování či znásilnění.

Objevil se rock a protest-song. Nemuselo to být muzikálně perfektní, ale muselo to umět oslovit.

První lidé přistáli na Měsíci, i když jejich computer dokázal méně

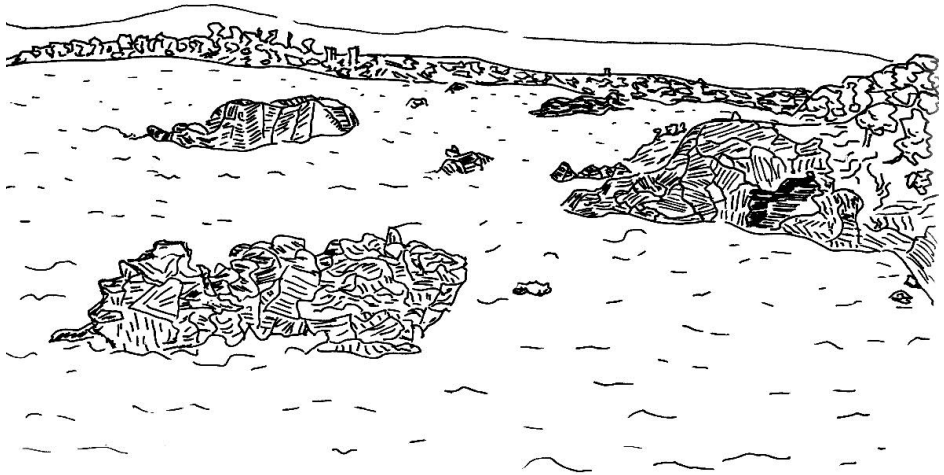
než dnešní chip v automatické pračce.

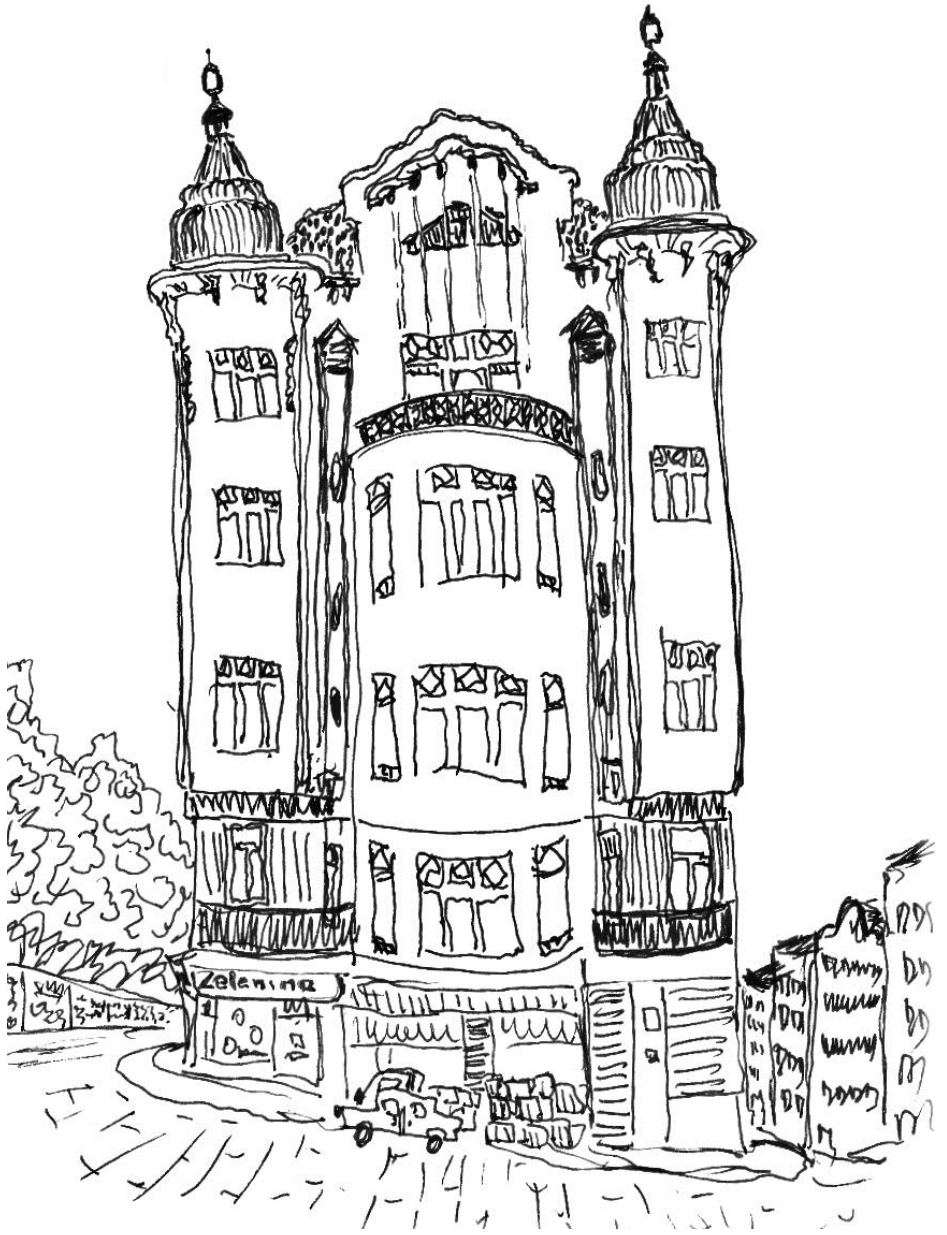
Ale doba byla optimistická, věřili jsme, že je všechno báječné, a že všechno dokážeš, jen musíš mít odvahu a chuť to realizovat. Ale také za to bojovat.

Neexistoval mobilní telefon ani internet.

Já jsem neměl peníze, ale svět měl otevřenou náruč, byl plný nadějí, překvapení a objevů.

A já byl mladý a zvědavý...

1. Část

KRÁLÍCI V PAŘÍŽI

AMSTERODAM

Vzbudil mě. Očuchával mi obličej. Chvilí jsem nechápal, co se děje. Spal jsem určitě krátce. Byla ještě noc. Pouliční osvětlení svítilo, ale ležel jsem v hustém křoví, které zase tolik světla nepropouštělo.

Znovu mě očuchával. To už jsem procitl a lekl se. Těsně před sebou jsem viděl hlavu psa. Tedy vlastně moc jsem toho v té tmě neviděl, ale věděl jsem, že je to pes. Snažil jsem se ho odehnat, ale moc se mu nechtělo. Zajímal jsem ho, asi jsem byl v jeho revíru nový. Obešel mě, stoupl si k mým nohám a zvedal nožičku, že si mě chce markýrovat. Snažil jsem se ho odstrčit nohama. Ty byly ovšem ve spacáku a já měl omezený pohyb. Ale zabralo to a pes se vzdálil.

Srovnal jsem si trochu myšlenky v hlavě, kolem projelo občas auto, ale to mi nevadilo. Pes byl pryč. Rozhodl jsem se spát dál. Byl jsem nesmírně unavený. Celý den jsem byl na nohou a noc předtím jsem se také nevyspal.

Vzbudil mě další pes. Očuchával mi obličej, a to už jsem se zorientoval rychleji. Tentokrát to byl menší pes a podařilo se mi ho rychle odehnat. Už jsem moc nepřemýšlel a usnul okamžitě.

Vzbudil mě další. Začalo lehce svítat, a nade mnou se zřetelně rýsovala psí hlava. Trhl jsem sebou, on uskočil a pozoroval mne. Pak mne pomalu obešel, stoupl si k mým nohám a zase se mne snažil označit. Rychle jsem nohama ve spacáku zakopal a pes zmizel. No, jenže už jsem si všiml, že jsem nějaké pejsky prospal. Na spacáku byla

již jasně viditelná vlhká místa.

Byl jsem unavený a ještě se mi chtělo spát. Dostal jsem se do Amsterdamu až po druhé hodině ráno. Člověk, co mne vezl autem, mě vysadil skoro v centru města. Měl jsem toho pro ten den dost a hledal jsem místo ke spaní.

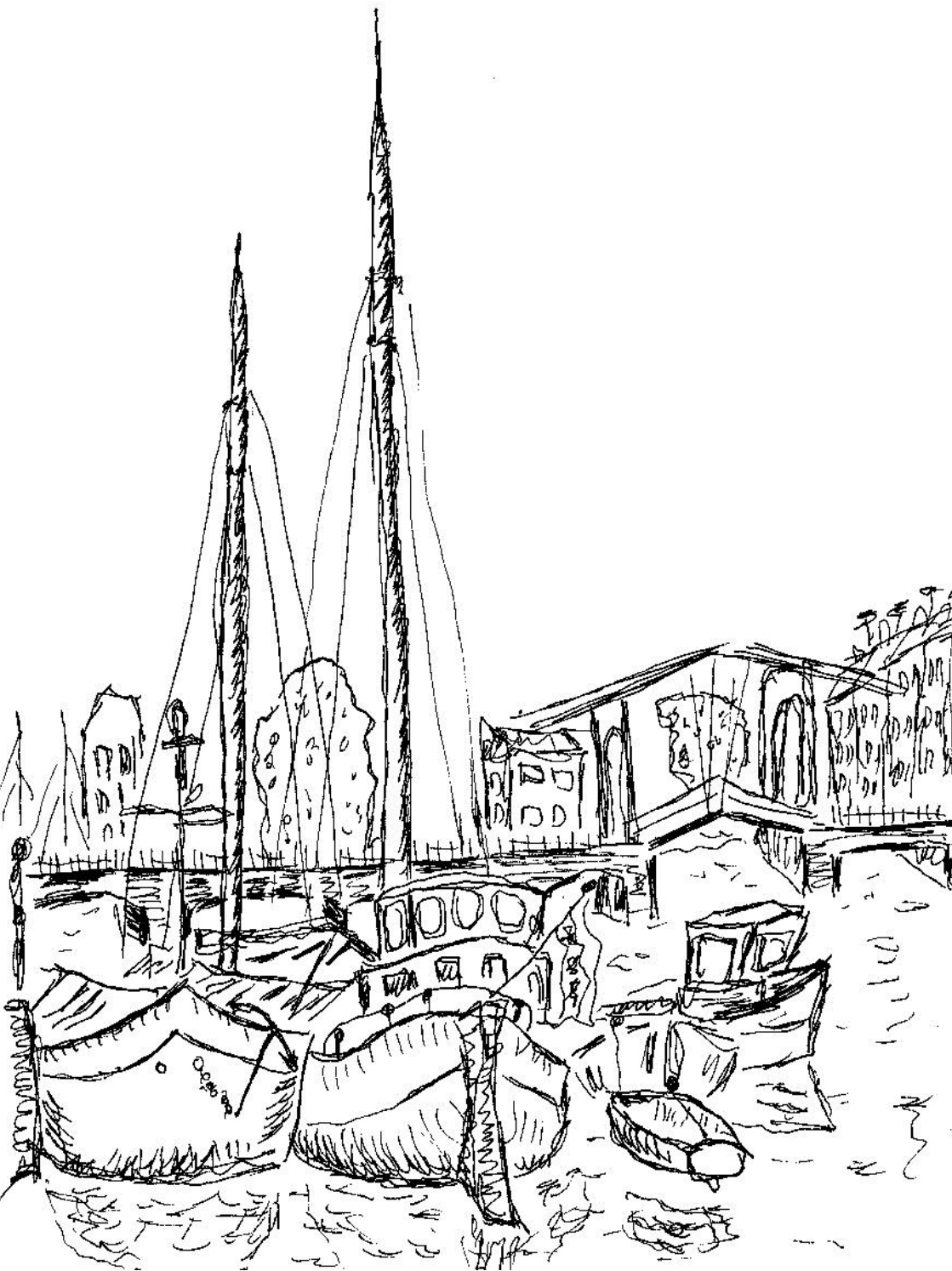
Amsterdam je v noci krásný. Noční život, kanály odrážejí barevná světýlka neonů, která se lehce chvějí ve vlnkách. Jenže jsem nenašel nikde žádný park, ani jiné místečko, kde bych se mohl uložit. Pak jsem konečně objevil dost velký kruhový objezd, uprostřed ostrůvek porostlý křovím, no nebylo to ideální, ani moc velké. Jiná možnost se v širém okolí ale nenabízela...

Chtělo se mi strašně spát. A pochopil jsem, že psi budou chodit dál. Lidé je venčili, a protože ani psi nenašli jiné klidné místo s křovím, přebíhali všichni za mnou.

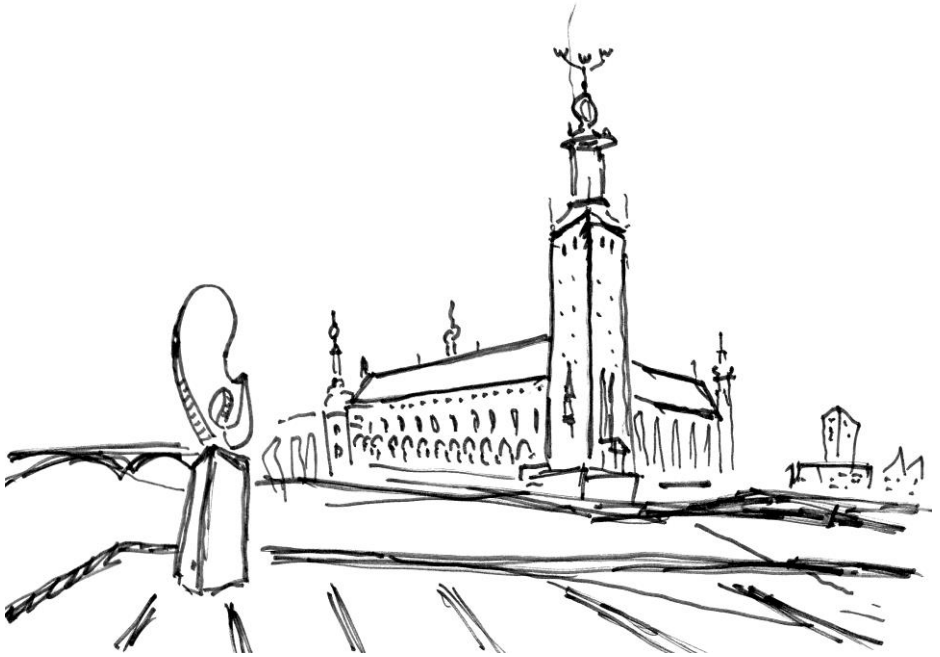
Bylo mi jasné, že den pomalu začíná, a ještě více pejsků navštíví můj parčík. Vytáhl jsem pláštěnku, přetáhl ji přes nohy spacáku, na hlavu jsem si nasadil velkou plastickou tašku a usnul nerušeným spánkem.

Amsterdam 1974

HUGO

Měl postel vedle mě. Mezi námi byla jen židle, já na ní měl přes opěradlo ručník a on na sedátku pár drobností a reklam.

Poprvé jsem ho viděl až za několik dní. Měřil tak 147 cm a byl to Japonec.

„To jsem rád, že tě vidím, já tě tady ještě nikdy nezastihl,“ mluvil ke mně hodně vysokým hlasem. „Tys tady moc nebyl, co?“ Pak mi řekl, že je Japonec, což se nedalo přehlédnout, a že odsud jede do Amsterdamu a ještě přidal své jméno. To jsem se už ani nesnažil

naučit, byla to spíše taková melodická křivka. Řekl jsem, že jsem Lád'a, což pro něj bylo asi stejně nepochopitelné jako jeho jméno pro mě. V duchu jsem mu začal říkat Hugo. Asi proto, že žádný Hugo by v životě takhle nemohl vypadat.

Bylo po jedenácté večer a já jsem se přišel jen umýt a přezout. Celý den mě tlačily boty a teď večer jsme chtěli jít tancovat. Huga zklamalo, že odcházím, tak jsem si chvíli sedl a povídali jsme si. Tedy spíše mluvil on. Sypal ze sebe svůj životopis, jako kdyby ho měl naučený nazpaměť a občas ho z toho zkoušeli.

„A jak jezdíš?“ přerušil jsem ho.

„Zásadně vlakem,“ dlouho se smál vysokou fistulí a pak pokračoval v příběhu. Najednou se podíval na hodinky, skoro se lekl, bylo za pět minut půl dvanácté.

„Promiň, ale už je pozdě, já musím spát.“

„Chodím vždy v půl dvanácté spát a vstávám v půl osmé. Zásadně.“ Zase se zasmál svojí fistulí a jak byl, tak najednou zmizel pod dekou. Chvíli jsem seděl a koukal jako blázen. Ani jsme si nestačili říci dobrou noc. Hugo začal slabě chrápat a na kostele v tu chvíli odbilo půl dvanácté. Ten člověk byl asi na klíček.

Podruhé jsem Huga viděl, když odjížděl. Já přišel ráno po šesté a Hugo chrápal. Chrápal k ránu solidním basem, což bylo zajímavé vzhledem k jeho fistuli.

Spal zásadně na zádech. Vedle postele stál obrovský červený batoh a Huga přes něj nebylo pořádně ani vidět. Na batohu byla cedulka s názvem výrobce – Atlas. To byl celý Hugo, pod tím obrovským batohem musel úplně zmizet. To jsem ovšem neviděl, protože jsem se

vzbudil až v deset. Zmizel batoh i Hugo. Tak jsme se ani nerozloučili.

Když jsem dopsal povídku o Hugovi, začalo mi ho být svým způsobem líto. On projede nejznámější místa na světě, uvidí pyramidy, Niagaru, světové metropole a všechna významná muzea. Až se vrátí do Japonska, bude z něj vážený a vzdělaný člověk, který může říkat, že poznal svět.

Ale já si myslím, že nepoznal. Nepoznal lidi. Člověk, který chodí spát zásadně v půl dvanácté v noci, nemůže vědět moc o životě. To mohl klidně sedět doma a všechno, co ví, si přečíst v encyklopediích.

A to v pohodlí. Zásadně.

Stockholm, 1974

